

GENÇ OSMAN YAVAŞ

UNCHIUL MEU TRĂSNIT

MARELE JAF AL TRENULUI

VOLUMUL 3

ILUSTRAȚII DE NALAN ALACA

**TRADUCERE DIN LIMBA TURCĂ DE
RESUL CADİR**

Țârrr! Țârrr! Țârrr!

După cum zbârnâia soneria, nu putea fi decât acel cineva mereu nerăbdător să îmi spună o nouă poveste, adică unchiul meu. M-am grăbit să îi deschid, dar nu fără să întreb înainte:

— Oare cine eee?

De dincolo de ușă s-a auzit o voce gravă:

— În numele Marelui Manitu, deschideți această ușă!

Marele Manitu? Parcă îmi suna cunoscut. Am șovăit o clipă, după care am strigat:

— Gata, m-am prins! Îl știu de la căpetenia Pieilor Roșii!

Cu două zile în urmă, ne uitaserăm împreună la un film și de acolo știam aceste cuvinte.

În secunda următoare, s-a auzit din nou vocea gravă:

— Nu-i rău, nu-i rău deloc!

Stați o clipă!

Unchiul nu ar fi zis așa ceva fără un motiv precis. Intuiția îmi spunea că Marele Manitu avea o legătură clară cu povestea pe care voia să mi-o spună în ziua aceea. Am deschis imediat ușa. Și iată-l în fața mea, cu zâmbetul lui de toate zilele și cu faimoasa lui pălărie!

— Ești gata să afli cum s-au întâmplat lucrurile cu marele jaf al trenului? m-a întrebat nerăbdător.

Mai stați o clipă, vă rog!

Trebuie să vă spun asta acum, înainte să înceapă să povestească. S-ar putea ca unchiul să vi se pară un pic... deosebit. El este puțin cam... Cum să vă explic exact?

Gata, știu! Nu-mi dau seama dacă se înțelege bine, dar cred că e o descriere potrivită: unchiul e singur în categoria lui! Da, da, este cu siguranță unic! Adică nu mai e nimeni ca el.

Nu are absolut nimic în comun cu unchii aceia pe care îi știm cu toții. De exemplu, lui i se pare perfect normal ca cei mici să facă ditamai tărăboiul dacă nu le convine ceva sau dacă părinții nu le cumpără jucăria pe care și-o doresc. Pentru că e unul dintre puținii adulți care își aduc aminte că la fel se comportau și ei când erau copii.

Și asta nu e tot!

Știți serile acelea când suntem în vizită la cineva și ni se face somn? Iar părinții noștri se lungesc la vorbă, parcă uitând că mai trebuie să și plecăm? Da, momentele acelea când ne tăvălim pe jos și facem tot felul de crize!

